

spørger derom. Man har sagt, at det var noget Ryt, der var kommen frem, men jeg paastaar, at saa længe jeg har været i Thinget og har siddet i Fiskeriudvalget, har jeg været med til at stille det Ændringsforslag op. Det er altsaa ikke noget Ryt, det er Noget, der altid har været fremfat fra flere Medlemmers Side i Udvalget. Nu siger den ærede Ordfører, at naar man stiller det op, er det Visnepolitik. Ja, jeg antager da ikke, at Forhandlingspolitiken bestaar deri, at man skal gaa ind paa Alt, hvad de, man forhandler med, foreslaa, at man kun da kan kalde det en ren Forhandlingspolitik. Jeg mener, at denne Politik bestaar i, at de modsatte Meninger skulle arbejde sig sammen, om det er muligt, men derfor er det jo ikke sagt, at man naaer til et Resultat, thi Opfattelserne kunne være saa forskellige, at de ikke kunne naae hinanden. Jeg anser det for aldeles nødvendigt at holde paa den her omtalte Bestemmelse, for at det kan blive en Fiskerilov, som det er værd at byde Fiskerne til Gjengæld for det, de have for Tiden. Fiskerne ere jo nemlig i den store Almindelighed bedre stillede, end de ville blive det efter Lovforslaget. Dette er nemlig en Indskrænkning paa alle Omraader i Fiskeriretten. Derfor maa vi ogsaa holde paa, at de bevare de personlige Retigheder, de nu have. Jeg kan ikke se, at det kan med Grund siges, at det er Visnepolitik, at man opstiller Noget, som man anser for rigtigt, og hvis det fra Ordførens Side var en Trusel, som skulde betydde: Hvis I ikke gaa ind paa dette, saa faae I ikke nogen Lov, saa kan jeg efter den ærede Ministers Udtalelser ikke se, at den ærede Ordfører kan love os en Lov, naar vi lade dette falde; men selv om saa var, mener jeg, at en saadan Trusel vilde være noget af det mest Nedbrydende, som kunde anføres i Henseende til at følge den ærede Ordfører. Nu er det jo saa, at Flertallet har opstillet Forslaget under Nr. 9, og det er jo rigtigt, hvad den ærede Minister sagde, at saa snart man rører ved Spørgsmaalet, er det i det Hele oppe. Jeg siger derfor, at vedtages Forslaget under Nr. 9, er der særlig Trang til at faae vort Ændringsforslag med; thi ellers vil man komme til, at der paa alle Steder skal staves Plads for Betaling.

Hvis derimod Ændringsforslaget vedtages, vil det gaa efter den gamle gængse Ret, som Fiskerne hidtil have havt, og kun paa enkelte Steder, hvor det virkelig viser sig, at Rysten ikke er tilgængelig, og hvor Fiskerne altsaa ikke kunne benytte den, vil man blive nødt til at slutte Overenskomst med Lodbøieren om Benyttelsen af en Fiskeriplads. Der er fremdeles kommet nogle mindre Grunde frem f. Ex. fra det ærede Medlem fra Fredensborg (Hage), der sagde, at det var en slem Bestemmelse; thi sæt, at der kom en Fisker, som trak sin Baad op og satte sine Garn til Tørring lige ud for et Havneanlæg! Vilde det da ikke være ubehagelig Historie? Jeg kan nu ikke forstaa, at de Folk, der bo i Villaaer kunne være saa gruelig generede af at se en dygtig Fisker trække sin Baad op paa Land og der bøde sin Garn, men sæt nu, at dette virkelig er en saa stor Ubehagelighed, saa kunne vi jo sagtens til 3die Behandling stille et Ændringsforslag op, som kunde forhindre dette. Endvidere blev det sagt, at det maaske kunde gribe forstyrrende ind for dem, som skulle hente Tang. Men det er dog virkelig et af disse Smaaafspørgsmaal, som vi saa deilig kunne faae ordnet. Havde de Herrer ikke andre Grunde, faar det unægtelig for mig, som om de ere henimod en Fallit paa Grunde. Har man ikke Andet at føre i Marken end Hensyn til Havneanlæg eller til Folk, som skulle hente Tang, saa synes de virkelige Grundes Tid at være forbi. Jeg vil sige, at det Vigtigste herved er ikke de stedlige Fiskeres Interesse. De stedlige Fiskere staa i Almindelighed i et saadant Forhold til Lodbøierne, at de nok faae et Sted paa Rysten at gaa ind. Men det er særligt vigtigt for de fremmede Fiskere, som mange Steder komme langveis fra og jævnlig ingenlunde ere velkomne. De stedlige Fiskere synes ikke om dem, og denne Stemning er gaaet over paa Beboerne, som ikke tage venlig imod dem, naar de trænge til en Landingsplads, saa at de ikke kunne komme ind med deres Baade og faae deres Garn bødede. Man siger, at saa kunne de jo rejse hen til de Pladser, der ere udlagte til de stedlige Fiskere, men disse skulle nok svare: Lad os blive fri for Jer, I ere os ikke velkomne Gæster her. — Angaaende Forslaget under Nr. 22 skal jeg bemærke, at den ærede